

HIJ LIJKT TE VLIEGEN

Weken hebben ze naar dit moment toegeleefd. Naar dé belangrijkste wedstrijd van het jaar. Dat ze daarom gespannen zijn, is normaal, maar dat zijn teamgenoten zich gedragen alsof er een oorlog gewonnen moet worden, is echt níét normaal.

Natuurlijk, hij wil ook winnen, niets liever dan dat, maar alsjeblieft... doe even relaxed.

Tassen schuiven over de vloer en een pak Crystal Clear vliegt door de lucht. Het scheelt niet veel of het was tegen zijn hoofd aan gekomen.

‘Jongens, zuinig zijn op Marco. We hebben hem hard nodig. Kappen nu.’ Mitch pakt het pak op, geeft Marco een schouderklop en zegt: ‘Een goede voorbereiding is het halve werk.’

Mitch begrijpt hem. Die respecteert zijn gewoonten. Dat David Guetta in zijn oren moet klinken, dat hij eerst zijn rechterschoen moet aantrekken, dat hij straks eerst met zijn linkerschoen het veld moet betreden, zeven slokjes water moet drinken.

De rituelen geven hem zelfvertrouwen. Dat heeft hij nodig om zo meteen dé perfecte aanval op te zetten en daarna dé perfecte goal te scoren.

Het kleedkamergeluid verstomt als hun trainer binnenkomt. ‘Goed, allemaal zitten, oortjes uit en luisteren. Willem ook. Nu.’

Er wordt ondanks de duidelijke bevelen toch nog gelachen. Dat komt door Willem, die is altijd te laat met alles.

Ook nu weer. Hij hangt, gekleed in slechts zijn onderbroek, half onder de bank, vloekend omdat hij zijn schoenen niet kan vinden.

De trainer verheft zijn stem. ‘Goed, de opstelling is zoals we tijdens de laatste training hebben besproken. We kunnen en móéten deze wedstrijd winnen. Vanaf het eerste moment druk uitoefenen. Over de flanken naar Marco.’

‘Alléén op Marco?’ Het is Jason die met een verontwaardigd gezicht de vraag stelt.

‘Als hij aanspeelbaar is natuurlijk. Als je beter had geluisterd de laatste keer, dan had je deze overbodige vraag niet hoeven te stellen. Heeft iemand anders nog een vraag die wel nuttig is?’

Wat er wordt geantwoord, is hem niet duidelijk. Het geklik van de schoennoppen overheerst.

Hij verlaat als een-na-laatste de kleedkamer.

De trainer staat te wachten bij de uitgang en knijpt hem net even te hard in zijn nek. ‘Zo, Marco, laat maar eens zien wat je in huis hebt. Stel me niet teleur. Je kunt het. En na de wedstrijd hebben wij samen met jouw vader een gesprekje.’

Hij knikt en probeert zo rustig mogelijk het veld op te lopen. Gesprekje? Zou het dus echt waar zijn? Naar het eerste elftal? De spanning die hij onder controle dacht te hebben, stijgt van 30 naar 80 procent. Op zijn voeten letten. Het werkt. Hij lijkt te vliegen als hij een sprintje trekt naar de middenstip.

Dan ontdekt hij Francesca, rechts van de goal. Ze steekt haar hand op. Hij móét scoren vandaag. Voor haar!

De eerste tien minuten heeft hij twee goede kansen gekregen. Beide keren zijn ze door de keeper om zeep geholpen.

Het botte commentaar van Jason en Leon heeft hij genegeerd. Alsof ze het zelf beter hadden gekund. Amateurs.

De tegenstander is sterker dan verwacht, maar hij voelt dat ze kunnen winnen.

Als Mitch zijn naam roept en de bal strak afspeelt, weet hij dat dit zijn kans is. De beer van een tegenstander die op hem afkomt, lijkt geen centimeter te willen wijken. Desnoods gaat hij er dwars doorheen.

Vanaf de tribunes wordt luid geschreeuwd. Hij maakt een schijnbeweging en laat de beer brullend achter zich.

De keeper staat ver voor zijn goal.

Jens duikt nu ook op links op en gooit zijn arm in de lucht. Er zijn twee keuzes: stiften of afspelen. Jens schreeuwt zijn naam. No way.

Hij gooit zijn linkerbeen naar achter, schopt en weet dat het goed zit. Even is alle aandacht gericht op de zwevende bal boven hem. De keeper valt in de rechterhoek. De bal stuitert een paar keer en rolt daarna op zijn dooie gemak richting het net. Of hij daar echt belandt, ziet hij niet eens. Hij valt voorover. Zijn medespelers bespringen hem als een stel brulkickers. Pijn is er niet. Ze staan voor.

De tweede helft gaat moeizaam. In de tweeënvijftigste minuut krijgt de tegenstander een heel goede kopkans, maar die gaat godzijdank naast.

De sfeer wordt grimmiger. Willem heeft zijn tegenstander behoorlijk hard geschopt en krijgt een gele kaart. Jens heeft een bloedneus opgelopen en de trainer schreeuwt de longen uit zijn lijf omdat er meer actie moet komen.

Dan speelt de verdediger van de tegenpartij de bal te ver voor zich uit.

Had hij niet moeten doen. Geen tijd om na te denken

nu. Marco sprint terug naar de middenlijn. De keeper blijft staan. Mooi zo. Het wordt de rechterbovenhoek. Wachten, kijken...

‘Aaaaaah...’ Zijn schouders raken eerst de grond en daarna volgt de rest van zijn lijf. Er wordt gefloten. Blijven liggen nu. Niet kijken.

Hij herkent de stem van Mitch. ‘Gaaf het? Dit wordt een penalty, niet opstaan.’

Het publiek joelt. Hij tilt zijn hoofd ietsjes op en ziet de scheids naar de stip wijzen. Het is nu de kunst om niet te snel overeind te komen, maar dat gaat niet lukken als je ploeggenoten je optillen en rechtop zetten.

Hij zoekt het gezicht van de trainer. Het korte knikje is duidelijk voor hem bestemd. Zijn spieren spannen zich aan. Hij kan het. Hij gaat scoren. Hard door het midden of in de rechterbovenhoek.

De scheidsrechter heeft de bal in zijn handen. Zowel Nelson als Jens staan al bij de stip. Ze kijken hem beiden afwachgend aan, maar als hij luid en duidelijk ‘ik neem hem’ roept, draaien ze zich tegelijkertijd om. Wat ze daarna tegen elkaar zeggen, kan hij wel bedenken.

De bal voelt glad en koud. Hij stuiterd hem vijf keer en legt hem dan op de stip. Het is belangrijk om geconcentreerd te blijven. Hij telt het aantal vijfhoeken op de bal, ook al weet hij dat het er twaalf zijn. Daarna de zeshoeken, totdat het hoge, snerpende geluid van het fluitje in zijn oren klinkt.

Hij wacht en kijkt naar de keeper, die lijkt te gaan duiken. Prima maat, dan gaat-ie in de bovenhoek. Zijn aanloop is strak. Zijn wreef raakt de bal precies goed. Een strakke lijn en... Yes. Twee-nul.

Nog tien minuten te gaan. Dit gaan ze niet meer afgeven.

Als ze onder luid applaus het veld af lopen, ziet hij zijn vader lachend op hem afkomen. ‘Goed gedaan, jongen. Echt heel goed. Kom, loop maar meteen even mee naar de bestuurskamer. De trainer komt ook over een paar minuten.’

Hij probeert Francesca te spotten, maar hij wordt de andere kant op geduwd.

Zijn vader draait zich onverwachts om. ‘Marco, ik ben zo terug. Ik moet mijn telefoon even in de kleedkamer opladen. In de bestuurskamer zijn die dingen altijd bezet en ik wil je het filmpje van de penalty laten zien. Ik had het niet beter gekund.’

Dit is wel het grootste compliment dat hij kon krijgen van zijn vader, de man die erom bekendstaat dat hij tijdens zijn indrukwekkende professionele voetbalcarrière, slechts één penalty heeft gemist.

Dat zal hij zijn vader waarschijnlijk niet nadoen.

Zijn lijf zit ondanks de vermoeidheid nog vol adrenalin. Twee goals, dat voelt lekker. Of is het zijn verlangen om Francesca zo meteen te zien?

Even later komen de trainer en zijn vader binnen. De lach op het gezicht van zijn vader is veelzeggend.

De trainer reageert iets cooler. ‘Heel goed gevoetbald. Daar is geen twijfel over mogelijk. Ik denk dat dit het juiste moment is om je te belonen. Jouw vader heeft me natuurlijk vanaf de eerste wedstrijd al gehint dat jij degene bent die als eerste door moet stromen, maar zoals je weet spelen we het spel eerlijk. Je verdient deze overstap en deze beslissing is niet genomen omdat je de zoon van de directeur bent. Al zullen we altijd rekening moeten houden met wat jaloerse reacties.’

Zijn vader schudt zijn hoofd. ‘Daar ben ik niet zo bang

voor. Hij heeft zichzelf vandaag bewezen en met jaloerse mensen moet je leren omgaan. Gefeliciteerd, man! Jij speelt vanaf volgende week in het eerste elftal. Wat denk je daarvan?’

Hij moet even een paar keer diep ademhalen voordat hij kan reageren. ‘Ja... gaaf! Maar volgende week al? Dat is wel heel snel.’

De trainer knikt. ‘Ja, door het uitvallen van Denver is het hele proces versneld.’

Hij wist dat het zou kunnen gebeuren, maar toch overvalt het hem.

Dan pakt de trainer zijn spullen en wenkt hij met zijn hoofd. ‘Kom, we gaan wat drinken. Marco, ik wil je nog wel op het hart drukken dat je het de komende week strikt geheim moet houden. Als jouw teamgenoten het nu al te weten komen, gaat dat heel veel onrust opleveren. Dat kunnen we nu niet gebruiken. Afgesproken?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Dan nu snel douchen, omkleden en naar de kantine.’

Met z’n drieën lopen ze de kamer uit.

Hoe kan je doen alsof er niets aan de hand is als je zoiets te horen krijgt?

JE VRIENDEN BESODEMIETEREN

‘Marco, vangen!’

In een reflex vliegen zijn handen naar zijn kruis. Daar landen ze precies op tijd om de bal af te weren. Zelfs onder de douche is hij in vorm.

Mitch grijnst en kleedt zich verder uit. ‘Goed gespeeld, man. Wat knalde jij hem strak in de hoek. Jij hebt ons vandaag naar het kampioenschap geschoten. Volgende week nog even knallen natuurlijk, maar dat gaat ons lukken.’

Hij sluit zijn ogen. Niets zeggen is nu het beste. Het warme water verlicht de pijn in zijn schouder.

Mitch komt naast hem staan, dit keer met een serieus gezicht. ‘Marco, beloof het me: geen overstap op het laatste moment. Niet dit seizoen. Ook al zouden ze je nodig hebben in de hoofdklasse. Wij gaan voor en we moeten kampioen worden, zodat we door kunnen naar de tweede divisie en ons naar de kloten kunnen feesten. Dan beloof ik jou dat je alleen nog maar perfect aangespeelde ballen krijgt. Negentig minuten lang!’

‘Oké, oké, beloofd.’ Hij is bang dat Mitch de aarzeling in zijn stem merkt. Maar die angst verdwijnt als Mitch hem op zijn pijnlijke schouder slaat en vol enthousiasme roept: ‘Zie je het voor je? Meiden die als groupies achter ons aan rennen. Ze gaan nog om ons vechten, zeker weten.’

Hij knikt en zou het liefst met zijn kop nog vol shampoo weglopen.

Mitch fantaseert hardop verder over toekomstige feestjes en gesponsorde trainingspakken.

Marco laat het water op zijn malende hoofd kletteren. Zijn vriend besodemieteren voelt zo klote, hij wordt er zelfs een beetje misselijk van. Maar het kan niet anders. Hij hoort de ouders, maar ook zijn eigen teamgenoten al zeggen dat het gemeen, oneerlijk en corrupt is. Dat het zoontje van de directeur wordt voorgetrokken. Het is hem al eeuwen duidelijk dat sommige jongens uit zijn team het hem niet gunnen. Dat zijn de jongens die hem straks ook niet gaan feliciteren. Prima, hij heeft er ook geen behoefte aan.

Ondertussen zijn alle douches bezet en worden de hoogtepunten van de wedstrijd doorgenomen. Vanuit de kleedkamer klinkt loeiharde muziek. Zijn teamgenoten zingen, nee, brallen uit volle borst mee.

Hij stapt als eerste onder de douche vandaan en nog voordat hij zijn handdoek te pakken heeft, checkt hij zijn mobiel. Yes, Francesca heeft geappt.

Hoi. Ik ben in de kantine. Bij de bar. Kom je eraan?

Ja, ik ben klaar.

Hij graait zijn kleren bij elkaar, propt ze in zijn sporttas en kijkt nog even met een glimlach op zijn gezicht in de spiegel voordat hij de deur achter zich dichttrekt.

Op het moment dat hij de kantine binnen wil gaan, komen twee jongens van de tegenpartij achter hem staan.

Hij draait zich om en herkent degene die met een vinger in zijn rug prikt. De beer.

‘Kijk, daar hebben we dat mietje. Zit er al een pleister op je schaafwondje? Wil je er nog een kusje op? Nog bedankt trouwens voor die tackle, maar ik ga niet als een baby op

de grond liggen janken.' De vinger is ondertussen een vuist geworden.

Marco klemt zijn kaken op elkaar en zet zijn tas tussen hem en de beer op de grond.

Maar dan staat Mitch plotseling naast hem. 'Kom, we gaan naar binnen, wij hebben wat te vieren.' Wat de beer en zijn maat doen, krijgt Marco niet meer mee.

Eenmaal binnen komt hij niet verder dan een paar meter omdat een groepje trouwe fans hem tegenhoudt. Ze zijn iedere wedstrijd van de partij. Een aantal van hen geeft alleen maar complimenten, maar er is ook stevast een deel van de groep dat, zoals altijd, dwingende adviezen geeft. Goed bedoeld, maar irritant.

Hij heeft meer aandacht voor Francesca, die een stuk verderop aan de bar op hem wacht. Dat hij haar heeft gescoord maakt hem nóg blijer dan die twee goals van vandaag. Francesca voetbalt ook: in het eerste vrouwenteam. Ze is goed, nee, ze is fantastisch.

Hij wringt zich verontschuldigend tussen de mensen door, totdat hij voor haar staat.

Ze omhelst hem en drukt haar lippen in zijn nek. 'Jouw dag kan niet meer stuk. Wat was je goed. Wil je wat drinken?' vraagt ze enthousiast.

'Colaasje graag.'

Ze ruikt zo lekker. Hij kan niet wachten om met haar alleen te zijn. 'Proost.'

Haar ogen stralen. 'Buitenkant voet, hè, die eerste goal. Ik ben jaloers.'

Zijn teamgenoten druppelen een voor een binnen. Ook de trainer schuift aan.

'Jongens, ik wil even een toast uitbrengen op de overwin-

ning. Ik ben trots op jullie. De inzet was geweldig. Dan heb ik het wel over de tweede helft. De goals van Marco komen in het boekje.'

Hét boekje; niemand heeft het ooit gezien, maar volgens de trainer kom je er alleen in als je iets speciaals hebt gepresteerd. Er zijn al zoveel grappen over gemaakt. Dat Willem er zeker in zal staan omdat hij het als enige ooit heeft gepresteerd om in de onderbroek van zijn zus naar de training te komen. Over Olle, die het presteerde om zo hard tegen een eigen teamgenoot te schieten dat die bewusteloos neerviel.

'Gelukkig heeft hij zojuist beloofd dat hij tot aan het eind van het seizoen in ons team blijft, toch Marco?' Mitch kijkt hem vragend aan.

Maar niet alleen Mitch. Het lijkt alsof ze allemaal voelen dat er wat gaande is.

'Op jullie, mannen!' De trainer glundert. 'We zijn er nog niet, maar als we zo doorgaan is de kampioensschaal van ons.'

NAAKTE LICHAMEN

Het is halfzes als hij zijn fiets in de schuur zet. Voordat hij de achterdeur opent, wrijft hij met zijn vingers over zijn lippen. Ze kust zo lekker. Hij is smoorverliefd.

Ze hebben afgesproken vanavond nog even te bellen.

Dan schiet Mitch door zijn hoofd. Het is zo fout om recht in het gezicht van je beste vriend te liegen. Moet hij het hem toch vertellen? Maar wat als Mitch zijn mond voorbijpraat? Dan flippen de trainer en zijn vader en dan verspeelt hij misschien wel zijn kansen.

Was er bij de trainer naast blijdschap toch ook teleurstelling te zien geweest? Dat zou ook niet gek zijn. Door de overstap is hij wel op een cruciaal moment zijn spits kwijt.

Maar wat iedereen er ook van zal vinden: hij was vandaag in supervorm. Beide goals waren zeker weten eerste-elftalwaardig.

Zodra hij de achterdeur opendoet, hoort hij zijn moeder en zus lachen. Als zijn moeder hem ziet, zet ze de tv zachter.

‘Hoi, Marco. Goed gespeeld, man. Ik ben trots op je. Beide goals zijn gefilmd, dus die krijg ik zo meteen te zien. Terecht dat jij naar het eerste elftal gaat.’

‘Nou ja... Dat moet nog geheim blijven. Dus alsjeblieft...’

‘Sorry hoor. Ik ben gewoon heel trots en blij voor je! We gaan zo eten.’

Hij heeft én geen honger na twee porties bitterballen, én geen zin om een halfuur aan tafel te zitten. Het is niet leuk voor zijn moeder, maar hij wil op bed liggen en nog even met Francesca kletsen. ‘Ik heb al wat gehad in de kantine en

ik moet nog wat opzoeken voor dat verslag over de Portugese Republiek dat ik morgen moet inleveren.'

'Oké, maar ik vind het wel fijn als je straks nog even naar beneden komt.'

'Als het klaar is.'

Hij haat dat eeuwige huiswerk. Het verpest zijn leven. Waarom stelt hij ook altijd alles uit tot het laatste moment? Als hij dit verziekt, haalt hij geen voldoende voor geschiedenis. Dat zal dan de vierde onvoldoende op zijn rapport zijn en met vier onvoldoendes ga je niet over. Dat is op zich al klote, maar wat nog beroerder is: blijven zitten betekent ook geen overstap naar het eerste elftal. Dan trekt zijn vader persoonlijk zijn belofte die hij zojuist gemaakt heeft alsnog in. En dat is pas echt shit. Tot nu toe had hij zijn ouders in de waan gelaten dat zijn punten voldoende waren. Hij had een halfjaar geleden met ze afgesproken dat zij niet meer op Magister zouden kijken om hem te controleren. Het was daarmee dan ook geheel zijn eigen verantwoordelijkheid om over te gaan.

Met tegenzin opent hij zijn laptop. Het beeld blijft zwart, lege accu. Waar is het snoer? Hij gooit alles van zijn bureau, maar vindt niets wat erop lijkt. Zijn vaders laptop dan maar? Het grootste gedeelte moet hij terug kunnen vinden in iCloud.

In minder dan vijf seconden staat hij in de kamer van zijn vader. Hij riskeert gezeik als hij ongevraagd op zijn laptop inlogt. Laatst was zijn vader ook helemaal geflipt toen-ie zijn telefoon kwijt was en had hij iedereen nog eens toegesproken om van zijn spullen af te blijven. Bleek-ie gewoon ergens bij het voetbal te liggen.

De laptop staat op het bureau. Shit, wat is het wacht-

woord? Het is een titel van een band. Nee, van een zangeres, zanger. Iets van Adele? Nee, godver. Wacht... Bruce Springsteen. *Dancing in the Dark*. Yes, bingo.

Hij staart naar de achtergrondfoto op zijn vaders laptop. Een tropisch eiland. Felblauwe zee, palmbomen en een hagelwit strand. In gedachten ziet hij zichzelf op het warme zand liggen. In de verte komt Francesca lachend op hem afgerend.

Hij schudt zijn hoofd en zucht. Kom op, niks tropisch eiland. De Portugese Republiek is de bestemming. Hij tikt de eerste letters in: 'Por...' Hij stopt als hij opeens iets ziet wat zijn aandacht trekt. *What the fuck* is dit? Nee... Zijn vader?

Het woord Pornhub staat boven aan het scherm. Rijpere dames... Hoe dan? Doe normaal, gast! Hoe ranzig is dit? Als hij in de geschiedenis kijkt, ziet hij dat de site al heel vaak is bezocht.

Marco kent de site. Nou ja, kent. Hij weet van het bestaan. Maar zijn pa. Een trouwe bezoeker? Wanneer doet hij dat dan? Is die man seksverslaafd?

Zijn gedachten vliegen alle kanten op. Weg concentratie. Gadver...

Dan opent hij zijn vaders iCloud om de filmpjes te bekijken die vanmiddag van hem zijn gemaakt. De goals zijn inderdaad goed, maar de ranzige hobby van zijn vader legt beslag op zijn hersenpan.

Als hij verder scrolt valt zijn oog op het mapje met de titel 'Sportwagens'. Wat heeft zijn vader met sportwagens? Voor hem is elke auto gewoon vier wielen met een dak.

Het mapje bevat verschillende filmpjes. Ze zijn recent opgeslagen. Hij voelt een vreemde spanning in zijn lijf en start het filmpje met de naam Ferrari. De beelden die voor zijn

neus verschijnen, zijn zo schokkend dat hij ze meteen wegkijkt. Dit kan niet. Dit kan echt niet waar zijn.

Hij staat op, maar gaat weer zitten. Het gejaagde gevoel zorgt ervoor dat hij amper lucht krijgt. Toch kan hij het niet laten om nog een keer op het filmpje te klikken. Heeft zijn vader dit echt gefilmd? Dit is zo ziek.

Dan hoort hij de auto van zijn vader de oprit op rijden. In een reflex sluit hij de computer af. De voordeur wordt dichtgeslagen. Zijn vader zal zo naar boven komen om na te praten over de wedstrijd. En dan? Nee, dit is totaal gestoord.

Hij pakt de laptop op, maar aarzelt. Het voelt alsof hij een tikkende bom vastheeft. Lopen, nu! Op zijn kamer verbergt hij de laptop onder zijn dekbed. Daarna draait hij de deur op slot en blijft doodstil staan. Het zal niet meer dan een paar minuten duren voordat zijn vader aanklopt. En dan? Hij wil hem niet zien. Met agressieve vingers stuurt hij zijn moeder een appje.

Ik voel me niet goed, hoofdpijn.
Ik ga slapen. Tot morgen.

Meteen is er een reactie.

Vervelend. Echt niks meer eten? Paracetamol?

Nee.

Slaap lekker dan.

Wat staat er op die andere filmpjes? Hoelang doet zijn vader dit al? Waarom? Echt iedereen kwam in beeld. Hij haalt de

laptop weer tevoorschijn en logt in. Hij schrikt zich lam als zijn telefoon gaat. Het is Francesca.

Hij neemt op. 'Hey.'

'Hoi! En? Lukt het een beetje met je huiswerk?'

'Wat? Nou... niet zo.'

'Wat klink je raar, bijna depri. Een groot verschil met een uur geleden'

'Ja, klopt... Ik... Ik heb koppijn.'

'O... balen. En? Wat zei je vader? Was-ie trots?'

'Ja.'

'Waarom ga je niet naar bed? Dan sta je morgen heel vroeg op om het verslag af te maken.'

'Ja, goed idee. Sorry, ik ben even niet zo leuk.'

'Maakt niet uit. Als ik hoofdpijn heb, kun je me ook beter met rust laten. Ga maar lekker slapen. En van mij dromen.'

'Doe ik.'

Hij gooit zijn mobiel op bed. Shit, wat als Francesca dit ooit te horen krijgt?

Zijn vader; zit hij nu gewoon gezellig te doen naast zijn moeder op de bank? Trots te zijn op zichzelf? Mijn god, als zij dit te weten komt... Hij ziet haar geschrokken gezicht voor zich. Moet hij de laptop onder zijn vaders neus duwen?

Hij schudt zijn hoofd en haalt het apparaat in één ruk onder zijn dekbed vandaan. Met het zweet in zijn handen schuift hij de muis naar het mapje links in de hoek. Zijn hart hamert in zijn borst. Hij klikt erop. Voor hem verschijnen naakte lichamen. Geroezemoes. Hij ziet ruggen. Dan draaien ze zich om. O, nee... Shit.